

DISCIPLINELE ASIGURATE DE CATEDRA

ȘTIINȚE PSIHOPEDAGOGICE ȘI SOCIOUMANISTICE

Misiunea Catedrei constă în asigurarea procesului de predare-învățare-evaluare a disciplinelor psihopedagogice și alte discipline socioumaniste, ce permit formarea la studenți a concepției despre lume, om, natură, societate și a competențelor profesional-pedagogice – componente fundamentale în formarea profesională a specialiștilor din domeniul educației fizice și sportului.

Formarea profesională a specialistului de înaltă calificare în cadrul catedrei se realizează conform curriculei în baza mai multor tipuri de discipline de studii și include:

- Discipline fundamentale psihopedagogice;
- Discipline de cultură generală social umaniste;
- Stagii de practică.

Predarea științelor pedagogice respectă logica raporturilor dintre planul fundamental operațional, general-particular, într-un context metodologic disciplinar.

Fiind angajată în descoperirea unor corelații fundamentale pentru determinarea comportamentului uman, în funcție de multiple valori și finalități formative, **pedagogia** este o știință socioumană, având un statut specific: obiect de studiu specific; metodologie de cercetare specifică; normativitate specifică, angajată în explicarea și interpretarea realității educaționale.

Prin obiect de studiu specific domeniului pedagogiei înțelegem nucleul funcțional-structural al educației. Acest nucleu constituie dimensiunea profundă, cea mai generală și esențială a educației, în calitatea sa de activitate psihosocială fundamentală la scara dezvoltării globale, particulare și individuale. Este o dimensiune de maximă abstractizare reprezentată prin:

- funcția centrală a educației: formarea-dezvoltarea permanentă a personalității umane în vederea integrării sociale, funcție cu caracter obiectiv, realizabilă în condițiile subiective definite prin finalitățile educației, care stabilesc orientările valorice ale educației, instruirii angajate la nivel de sistem și de proces;
- structura centrală a educației, bazată pe corelația dintre educator, în calitate de subiect, care inițiază educația și educat, în calitate de obiect, care receptează educația, o corelație funcțională realizabilă în termeni de comunicare pedagogică formativă deschisă permanent autoperfecționării.

Nivelul funcțional-structural al activității de educație, care delimitează obiectul de studiu specific pedagogiei, în general, științelor pedagogice, în special, asigură logica sau axiomatica activității de educație, valabilă în orice context extern și intern de proiectare, realizare și dezvoltare a acesteia, într-un timp și spațiu pedagogic concret, condiționat din punct de vedere

istoric. Oricare ar fi evoluția acestui context extern și intern – reprezentat prin variabile macro structurale (sistem de educație, sistem de învățământ, proces de învățământ) și micro structurale (stil educațional, climat educațional etc.), exprimate formal și nonformal, prin acțiuni pedagogice, dar și informal, doar prin influențe pedagogice – dimensiunea funcțional-structurală a activității de educație rămâne o constantă epistemologică a domeniului pedagogiei.

Baza conceptuală a cursului **Teoria generală a instruirii** va reliefa importanța acestuia prin analiza comparativă a elementelor structurale procesului de învățământ: metode de predare-învățare, metode de evaluare, mijloace de învățământ, forme de organizare, activități didactice fundamentale.

În contextul concurențial actual instruirea este de importanță majoră pentru creșterea performanțelor și dezvoltării. Evaluarea necesităților de instruire specifice fiecărui elev în parte, corelată cu cele mai moderne tehnici de instruire, devine o parte a strategiei sistemului de educație.

Învățarea care pune accentul pe participarea elevilor reprezintă un tip de instruire care îi dă elevului un rol activ în procesul de învățare. Elevii, participanți activi, își imprimă ritmul propriu și propriile strategii. Modalitatea de învățare este individualizată, nu standardizată.

Învățarea care îl situează pe elev în rol central, asociază învățarea focalizată pe particularitățile fiecărui individ (ereditate, experiență, perspective, pregătire, talente, capacități și nevoi) cu focalizarea pe predare, împărtășire a cunoștințelor respective (cea mai bună informație ce se furnizează, stimularea motivației, învățării și acumulării de cunoștințe de către toți elevii).

Interacțiunea elev-profesor permite diversificarea strategiei didactice, facilitând accesul elevului la informații mai ample, mai logic organizate, structurate variat, prezentate în modalități diferite de vizualizare. De fapt, nu calculatorul în sine ca obiect fizic, înglobând chiar configurație multimedia, produce efecte pedagogice imediate, calitatea programelor create și vehiculate corespunzător, a produselor informatice, integrate după criteriile de eficiență metodică în activitățile de instruire. Conceptul procesului de învățământ include:

- predarea unor lecții de comunicare de cunoștințe;
- aplicarea, consolidarea, sistematizarea noilor cunoștințe;
- verificarea automată a unei lecții sau a unui grup de lecții.

Teoria generală a curriculum-ului. Actualmente Republica Moldova se află într-o perioadă de tranziție spre o societate modernă, democratică, deschisă. Reforma învățământului face parte din ansamblul transformărilor structurale care definesc acest proces.

Toate aceste semnificații sugerează un demers complet, comprehensiv, cuprinzător, însă sintetic, condensat, esențializat și dinamic, demers întreprins în realizarea unei acțiuni, în

abordarea unui domeniu etc. Un curriculum în educație trebuie să fie în primul rând relevant prin el însuși, adică să conțină și să promoveze ceea ce este esențial, util, oportun, benefic și fezabil.

În domeniul educației, conceptul *curriculum* a fost utilizat în a doua jumătate a secolului XVI, în anul 1582 la Universitatea din Leida (Olanda) și în anul 1633 la Universitatea din Glasgow (Scoția), ca răspuns al autorităților statale la autonomia mare a universităților.

Semnificațiile inițiale ale conceptului erau acelea de conținut al învățământului, de plan sau programă de studiu, respectiv de drum / curs obligatoriu de studiu / învățare. Reapariția termenului "curriculum" în SUA în secolul XX valorifică această accepțiune primară, restrânsă, de conținut al învățământului, într-o situație instructiv-educativă delimitată în spațiu și timp. Însă rațiunea nu a fost deloc cea a unei simple schimbări pur terminologice, ci s-a dorit ca semnificația termenului să treacă dincolo de conținuturi, planuri și programe, care reprezentau ceva static, cantitativ și susceptibil de a fi transferat către educați grație unor finalități rigide.

Teoria educației constituie una din cele mai importante laturi componente a sistemului general de pregătire profesional – pedagogică a viitorilor profesori și antrenori de educație fizică și sport, pentru activitatea practică în sistemul învățământului public național. Conținutul este exact pe problematica majoră a practicii educației școlare în general și educației fizice și sportive în special, etalând cunoștințe necesare domeniului de pe poziții științifice.

Disciplina *Teoria educație* este orientată spre formarea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor teoretice și practice a competențelor educaționale la studenți. Menirea și misiunea principală a cursului în cauză este ajutorarea studenților de-a înțelege, de-a aplica și integra în practică cunoștințele căpătate; de-a forma priceperi și deprinderi creatoare la disciplina dată, de a-i familiariza cu națiunile pedagogice fundamentale, a legităților, principiilor, metodelor și procedeeleor; conținutului și formelor de organizare a procesului educativ necesare pedagogului contemporan și antrenorilor de performanță, pentru realizarea cu succes a educației tinerii generații în școală și în afara ei.

În acest context, studiind disciplina dată studenților li se v-a asigura succesului în activitatea profesională și integrarea lor optimă în societatea contemporană.

Abordarea sistematică a educației ca fenomen uman, social și de comunicare plasează pedagogia la intersecția dintre științele umane, științele sociale și cele cognitive. Astfel pedagogia acționează la nivelul unui sistem deschis care presupune înțelegerea educației în contextul unor relații permanente cu mediul, relații de conexiune inversă internă pozitivă, relații care angajează valorificarea potențialului uman ereditar.

În cercetarea și interpretarea fenomenului educațional astăzi se impune tot mai insistent concepția interdisciplinară. Viziunea interdisciplinară nu presupune o simplă fuziune a disciplinelor sau domeniilor de cercetare ci valorificarea rezultatelor obținute prin elaborarea

unei sinteze calitative superioare privind educația în complexitatea sa precum a diferitelor dimensiuni concrete ale acesteia.

Interdisciplinaritatea presupune depășirea unor hotare lichidarea unor cadre rigide ca domenii exclusive ale unei discipline, ceea ce asigură transferul de rezultatul de la un domeniu la altul în vederea unei cercetări și explicări mai profunde a fenomenelor educaționale.

Structura și conținutul cursului **psihologia generală** sunt axate în temei pe principiu genetic, pornind, în acest fel, de la cele mai simple procese psihice cognitive și finisând cu structura funcțională complexă și integră a personalității, activității și creativității ei.

În acest fel conținutul și consecutivitatea materialului bazat pe calea istorică a procesului de cunoaștere, pe principiile continuității și accesibilității înlesnesc înțelegerea și însușirea psihologiei generale care ulterior va deveni fundament pentru studierea Psihologiei vârstelor și Psihologiei sportului.

Psihologia educației fizice și sportului este domeniul științei psihologice obiectul de studii al căreia îl constituie legitățile de manifestare, dezvoltare și formare a psihicului uman în condițiile specifice ale educației fizice și sportului generate de activitățile de instruire fizică, antrenament sportiv și concurs sportiv.

Studentii studiază fenomenele de ordin psihologic – comportamental pe care le prezintă participarea oamenilor la activitățile sportive de tip performanțial. Studiul acestor fenomene conduce la:

- cunoașterea cât mai adecvată a mecanismelor de declanșare, manifestare și /sau dezvoltare a proceselor, fenomenele și însușirilor psihice la cei care participă la activitatea sportivă (sportivi, antrenori, arbitri, spectatori, manageri etc.);
- înțelegerea și formarea convingerii că practicarea activităților corporale, competitive și mai ales necompetitive, ameliorează condiția umană și prin ea calitatea vieții;
- cunoașterea trăirilor și comportamentelor sportivilor, înțelegerea faptului, că acestea sunt uneori foarte diferite de ale altor oameni, ele oferind o nouă posibilitate pentru cunoașterea ființei umane;
- dobândirea de către practicantul activităților corporale a cunoștințelor și abilităților utile pentru dezvoltarea unei imagini pozitive despre sine și aplicarea în activitate și viață a mecanismelor de autoreglare a stărilor psiho-comportamentale;
- dezvoltarea la viitorii profesori și antrenori, a abilităților de realizare eficientă a procesului educațional, adecvat sarcinilor, în diverse activități, pe care aceștia le proiectează și le conduc;
- înțelegerea faptului că intervenția psihologică asupra altor și asupra sieși nu se poate realiza optim decât în lumina unei concepții științifice, filosofice, metodologice, cu caracter

interdisciplinar, omul concentrând în el un complex original și unic de variabile biologice, sociale și psihice.

Concomitent psihologia sportului se prezintă ca un ansamblu de teorii și strategii cu caracter teoretic, metodologic și aplicativ pentru știința activităților corporale și sportul de performanță, principalele direcții de aplicare a căreia sunt:

- promovarea cunoștințelor din domeniul psihologiei sportului;
- formarea profesorilor și antrenorilor, înzestrarea lor cu tehnici și cunoștințe specifice domeniului în vederea conducerii științifice a procesului de pregătire a sportivilor pentru obținerea unor performanțe superioare;
- pregătirea nemijlocită a sportivilor, prin care se realizează conștientizarea eficientă și formarea capacităților de autoreglare, autocontrol și autoformare;
- sprijinirea eforturilor sportivilor în abținerea performanțelor sportive;
- fundamentarea științifico-psihologică a activităților corporale.

Filozofia este predată ca o știință de sinteză, umanistă după conținut, având în centrul ei omul și activitatea umană, care trebuie să valorifice viața și cunoașterea fiecărui student, dezvoltându-i înțelegerea esenței filozofice și culturii în general.

Studierea filozofiei este un proces de analiză, generalizare, sinteză a tezaurului filozofic acumulat veacuri în gândirea filozofică și științifică mondială și națională, având în primul rând o destinație didactică. Cursul oferă studentului posibilitatea structurării într-un tot unitar a cunoștințelor și capacităților acumulate în decursul studiilor.

Studierea filozofiei presupune familiarizarea cu conceptele filozofice și formarea unor cunoștințe filozofice individuale, posibilitatea de a fi receptiv la cele mai stringente probleme, care îl preocupă pe om: înțelegerea de sine sub aspectul propriei identități a raportului cu lumea istorică, ca totalitatea a evenimentelor și întâmplărilor vieții reale, a raportului cu lumea cosmică, cu supranaturalul etc. În așa mod, prin studierea filozofiei, se urmărește scopul creării unui sistem filozofic bine determinat. Proiectul disciplinei de studiu reflectă cele mai importante probleme filozofice: ontologice, gnoseologice, metodologice, axiologice și sociologice începând cu obiectivele generale, de referință, conținuturi. Fiecare student atinge la finele studiului anumite performanțe, competențe, cunoștințe și atitudini fundamentale.

Predarea disciplinei este axată pe următoarele principii: realizării prin conținutul educațional al obiectivelor învățământului; coerenței și echilibrului dintre diversele componente ale procesului educațional; caracterului științific, bazat pe ultimele realizări ale științei filozofice; unități și permanenți cunoștințelor, competențelor și atitudinilor; complexității conținuturilor; corelării cunoștințelor a competențelor și atitudinilor în cadrul procesului educațional; valabilități cunoștințelor pentru o perioadă lungă de timp; transdisciplinarității; flexibilități;

Procesul de studiu al filozofiei presupune familiarizarea studenților cu legi, principii, metode, îmbinate cu tehnici de muncă intelectuală, alcătuind structuri complexe și deschise de cunoaștere adaptabile unui studiu permanent. La studierea filozofiei metodele și procedeele didactice se integrează într-un sistem metodic. Profesorii de filozofie:

- selectează metodele de învățare specifice conținuturilor și tehnicilor de muncă intelectuală;

- acordă atenție formării de atitudine și orientări valorice, corelând afectivitatea cu starea de motivație, stimulând în permanență inițiativa și creativitatea;

- definitivează conținuturile informative și formative pentru aprofundarea cunoștințelor la filozofie, având libertatea în selectarea cât mai reușită și mai adecvată a materiei.

Drept mijloace principale de învățământ în predarea filozofiei pot fi menționate: surse care permit perceperea de către studenți a filozofiei ca știință a științelor; reprezentări care facilitează perceperea și înțelegerea profundă a filozofiei; mijloace audio-vizuale care pot spori eficiența învățării disciplinei date; astfel lecția contemporană capătă noi fațete, devenind un autentic dialog între profesor și student. Metodele de predare-învățare-evaluare, corespunzătoare tipului de lecție ales, precum și mijloacelor de învățământ adecvate, permit profesorului să îmbine realizările filozofiei universale cu cea națională. Studenții sunt solicitați să facă judecăți prin investigații proprii legități filozofice, să identifice și să comenteze legitățile și categoriile studiate din diferite surse, să găsească explicații la problemele stringente ale dezvoltării naturii și societății, provocările timpului.

Disciplina de studii „**Politologia**” este parte componentă a științelor socioumanistice, prevăzute de planul de învățământ, în vederea pregătirii specialiștilor din domeniul Educației Fizice și Sport în aspect cognitiv, formativ, aplicativ și integrativ la facultățile Pedagogie și Sport a Institutului Național de Educație Fizică și Sport.

Este actuală cunoașterea politologiei de către studenți care în timpul apropiat vor avea tangențe comune cu politica nu numai în calitate de cetățean, dar și ca specialist în domeniul profesional, luând decizii și atitudini importante în situațiile politice complicate vis-a-vis de diferite evenimente politice.

Cunoașterea politologiei asigură formarea unei gândiri politice, o înaltă cultură politică, socializarea personalității, comportament adecvat în dinamica schimbărilor societății civile.

Din acest motiv, conținutul vizat constituie un reper teoretic și aplicativ în activitatea comună a cadrelor didactice și studenților în vederea formării profesionale și respectării valorilor cetățenești. În acest context la nivel de cunoaștere studenții vor putea:

- să definească, să reproducă, conceptele cheie, teoriile, noțiunile, definițiile disciplinei de studiu (politologie, politică, partid politic, ideologie politică, sistem politic, regim politic, cultură politică, conștiință politică, politică internațională, stat, funcțiile statului, societate civilă etc.);

- să identifice mecanismul funcționării instituțiilor politice și gradul de influențare de către ele a procesului de transformare a societății, caracterul acestor transformări;

- să identifice problemele fundamentale ale relațiilor internaționale, organismelor politice, uniunilor și blocurilor, ce acționează în prezent în lume;

- să descrie procedeele și strategiile folosite pentru atingerea unor anumite scopuri politice;

- să reproducă obiectivele, principiile și metodele disciplinei.

La nivel de înțelegere și aplicare vor ști:

- să stabilească rolul și importanța politologiei în viața actuală politică;

- să aplice cunoștințele, capacitățile acumulate în activitatea profesională;

- să analizeze sfera relațiilor politice, legitățile instaurării și funcționării puterii politice;

Conținutul obiectului **Etica profesională** oferă posibilitatea conceperii eticii profesionale, a noțiunilor și categoriilor fundamentale, contribuind în mod substanțial la formarea și cristalizarea unei ținute morale perfecte a viitorilor specialiști din domeniul educației fizice și sportului.

Cultura etico-deontologică pregătește persoana în vederea realizării în plan profesional, oferindu-i imaginea unui model amplu de acțiune. În cadrul predării disciplinei, studenții de la facultățile cu profil sportiv sunt inițiați cu modele fundamentale în cunoașterea aprofundată a lumii, valorilor morale. Obiectivele cursului sunt orientate spre formarea calităților morale profesionale în domeniul activității pedagogice a viitorilor profesori de cultură fizică; dezvoltarea culturii comunicării și comportamentului civilizată; formarea conștiinței moral-spirituale a studenților; ceea ce în final contribuie la sporirea potențialului spiritual al educației în instituții cu profil sportiv.

Disciplina **Istoria culturii universale și naționale** le oferă studenților nu doar posibilitatea cunoașterii anumitor dimensiuni și aspecte ale evoluției culturii și civilizațiilor umane din momentul apariției omului și până în epoca contemporană, dar și a comprehensiunii contribuției, locului și rolului fiecărei civilizații în concertul culturii universale, pentru a instrui și educa un cetățean și un profesionist cult, tolerant, educat și inteligent, adaptabil noilor condiții de viață pe care le impun fenomenele de globalizare și mondializare. Studenții care vor asculta ciclul de lecții despre evoluția civilizațiilor și culturii universale și naționale vor fi în măsură să depășească eurocentrismul, atât de caracteristic occidentalilor, pentru a contribui la crearea unei civilizații universale tolerante în diversitatea sa culturală. Disciplina Istoria culturii universale și

naționale este fundamentală pentru formarea profesională și intelectuală a viitorilor specialiști în domeniul științelor umanitare.

La USEFS istoria culturii universale și naționale urmează să fie predată ca o știință de sinteză, umanistă prin excelență, având în centrul ei omul și activitatea umană, care trebuie să îmbogățească viața și cunoașterea fiecărui student, dezvoltându-i înțelegerea sensului și devenirii culturii.

Studierea istoriei culturii universale și naționale este un proces instructiv de analiză, generalizare și sinteză, care va duce la înțelegerea esenței dezvoltării culturii, a legităților care funcționează în societatea omenească, ce asigură o viziune unitară despre lume și viață, oferă studentului posibilitatea structurării într-un tot unitar a cunoștințelor și capacităților dobândite.

Prin studiarea Istoria culturii universale și naționale se urmărește crearea unui sistem istoric bine determinat, începând cu obiectivele generale de referință, parcurgând conținuturi și finalizând cu sugestii de evaluare. Fiecare student va atinge anumite performanțe-competențe, cunoștințe și atitudini fundamentale.

Studierea Istoriei culturii universale și naționale este un proces instructiv de analiză, generalizare și sinteză, care va duce la înțelegerea esenței dezvoltării culturii, a legităților care funcționează în societatea omenească, ce asigură o viziune unitară despre lume și viață, oferă studentului posibilitatea structurării într-un tot unitar a cunoștințelor și capacităților dobândite.

Prin studiarea Istoria culturii universale și naționale se urmărește crearea unui sistem istoric bine determinat, începând cu obiectivele generale de referință, parcurgând conținuturi și finalizând cu sugestii de evaluare. Fiecare student va atinge anumite performanțe-competențe, cunoștințe și atitudini fundamentale.

Istoria religiilor este disciplina ce familiarizează viitorii specialiști în domeniul culturii fizice și sportului cu religiile și valorile spirituale mondiale. Conținutul cursului contribuie la cunoașterea istoriei, structurii religiilor mondiale și formează concepții și atitudini față de valorile religioase ale diferitor popoare. Disciplina de studii „Istoria religiilor” este parte componentă a științelor socioumaniste prevăzute de planul de învățământ în vederea pregătirii specialiștilor din domeniul educației fizice și sportului în aspect formativ și integrativ la facultățile Pedagogie și Sport a Universității de stat de Educație Fizică și Sport.

Fiecare popor sau țară dispune de o cultură și o civilizație cu multiple forme de existență. Istoria Europei s-a format în mod coerent de organizare socială, politică, administrativă, religioasă și și-a exprimat viziunea sa proprie asupra vieții și a omului, a lumii, formulând și un sistem propriu de valori, și-a creat o artă originală. Ca știință generală despre cultură și civilizație, **Istoria modernă și contemporană a Europei** are scopul de a releva premisele cultural-istorice ale civilizației contemporane.

În procesul de studiere a disciplinei se presupune familiarizarea studenților cu valorile culturale europene, care au început să se cristalizeze în epoca modernă, cu cultura națională ca parte componentă a culturii universale pentru a le trezi interesul față de dialectica proceselor culturale și importanța lor socială, de a le ridica nivelul conștiinței civice și mândria față de cultura țării noastre.

A cunoaște istoria este o autocunoaștere a propriei tale entități umane, în variatele modelări pe care viziunea omului dintr-o anumită epocă au imprimat-o gândirii, simțirii, faptelor; lucru necesar mai ales astăzi când pulsunile simțirii se nasc și mor pe loc, iar intelectul tinde să devină lipsit de aripi, când sirenele răgușite ale tehnicii și ale consumului imediat, fără iradiere, închid orizontul spiritual până la anulare.

Amplificarea orizontului de cultură a studenților, orientarea comportamentului cultural spre standarde mai înalte, formarea gustului și atitudinii estetice dezirabile, stimularea interesului pentru un evantai cât mai larg de valori culturale formează obiectivele cursului dat. Acest curs este necesar pentru a reda învățământului sportiv aspect umanistic, toleranța față de diferențele etnice, culturale și religioase.

Sociologia sportului are în centrul atenției caracterul și conținutul activității, atitudinea persoanei față de sport, organizarea și condițiile sportului, comportamentul sportivului și spectatorului, valorile, motivațiile și satisfacțiile oferite de practicarea sportului.

Complexitatea studierii activităților fizice și sportive determină separarea sociologiei sportului de celelalte științe ce studiază sportul. Totuși, raporturile sociologiei sportului cu celelalte științe despre sport sunt de interdependență. Tot în inter-relație se găsesc și ramurile sociologiei sportului.

Sociologia sportului prezintă un sistem de științe în care se specifică nivele diferite ale organizării ei. Sportul, ca o categorie social-filozofică, nu poate fi studiat numai cu ajutorul cercetărilor sociologice empirice.

Problemele ce caracterizează nivelurile generale și cele teoretice ale sociologiei sportului sunt studiate utilizând diferite tipuri de cercetări (empirice, teoretice, etc., dar mai ales cele comparative) asupra particularităților sportului. Nivelul concret-empiric al cunoștințelor din domeniul sociologiei sportului este suficient de larg prezentat și, de aceea, nu pretinde la descoperirea unor tendințe globale sau legități obiective.

Putem vorbi astfel, de o diviziune verticală și una orizontală a problematicii sociologiei sportului: diviziunea verticală – subînțelege structura cu cinci nivele ale sociologiei și metodele de cercetare corespunzătoare: nivelul metateoretic – este nivelul cunoștințelor generale și îi corespunde metoda reflecției social-filosofice; nivelul sociologiei teoretice a sportului – îi corespund metodele logice deductive, experimentul și metoda istorico-comparativă; nivelul

particular teoretic – îi sunt specifice metodele de generalizare conceptuală; nivelul aplicativ; nivelul empiric.

b) diviziunea orizontală – subînțelege demarcarea și relațiile interdisciplinare între diferitele științe care au ca obiect de studiu activitățile fizice și sportive.

CICLUL I DE STUDII - Licență

I. Specialitatea: Educație fizică / Psihopedagogie: Semestrul de toamnă: Politologia; Istoria religiilor; Teoria educației; Psihologia educației fizice; Teoria curriculumului; Psihodiagnoza; Practica pedagogică II. **Semestrul de primăvară:** Pedagogia generală; Psihologia generală; Sociologia sportului; Istoria modernă și contemporană a Europei; Culturologia; Etica profesională; Filozofia; Teoria instruirii; Psihologia vârstelor; Psihologia comunicării; Practica pedagogică I;

II. Specialitatea: Educație fizică și sport: Semestrul de toamnă: Politologia; Istoria religiilor; Psihologia generală; **Semestrul de primăvară:** Pedagogia generală; Sociologia sportului; Istoria modernă și contemporană a Europei; Culturologia; Etica profesională; Filozofia; Psihologia socială;

III. Specialitatea: Cultura fizică de recuperare: Semestrul de toamnă: Politologia; Istoria religiilor; Psihologia generală; **Semestrul de primăvară:** Pedagogia generală; Sociologia sportului; Istoria modernă și contemporană a Europei; Culturologia; Etica profesională; Filozofia;

IV. Specialitatea: Cultura fizică recreativă: Semestrul de toamnă: Politologia; Istoria religiilor; Psihologia generală; **Semestrul de primăvară:** Pedagogia generală; Sociologia sportului; Istoria modernă și contemporană a Europei; Culturologia; Etica profesională; Filozofia;

V. Specialitatea: Securitate civilă și ordine publică: Semestrul de toamnă: Politologia; Filozofia; Istoria culturii naționale și universale; Etica profesională; Psihologia generală; Psihologia aplicată.

VI. Specialitatea: Servicii de securitate a proprietății: Semestrul de toamnă: Politologia; Filozofia; Istoria culturii naționale și universale; Etica profesională; Psihologia generală; Psihologia aplicată.

VII. Specialitatea servicii antiincendii: Semestrul de toamnă: Politologia; Filozofia; Istoria culturii naționale și universale; Etica profesională; Psihologia generală; Psihologia aplicată

CICLUL II DE STUDII - Masterat

I. Specialitatea: Asistență psihologică în sport: Semestrul de toamnă: Psihologia sportului de performanță; Psihopedagogia corecțională; Psihodiagnostic în sport; **Semestrul de primăvară:** Sociologia muncii; Metodologia cercetării în psihopedagogie; Practica psihopedagogică; Reabilitarea psihologică în sport.

II. Specialitatea: Tehnologii și management în turism: Semestrul de toamnă: Psihodiagnostic în sport (turism).

III. Specialitatea: Tehnologii kinetoterapeutice de recuperare: Semestrul de primăvară: Recuperarea psihologică în kinetoterapie